

CHRIS RYAN

**Kdo přežije,
vyhrává**

Chris Ryan

KDO PŘEŽIJE, VYHRÁVÁ

CHRIS RYAN

**Kdo přežije,
vyhrává**

Copyright © by Chris Ryan
Translation © by 2013 Zdeněk Hurník
Cover & layout © 2014 by Jiří Pánek
Czech edition © 2013 by NAŠE VOJSKO, s.r.o.
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1492-6

Věnováno Sáře

PODĚKOVÁNÍ

Patří všem mým obvyklým spolupracovníkům, Barbaře, Markovi, Lukovi, Hannah, a celému týmu v nakladatelství Century.

Věříte-li ve světlo, pak je to kvůli temnotě
Věříte-li v pravdu, pak je to kvůli lži
Věříte-li v Boha, pak musíte věřit i v ďábla

PROLOG

úterý, 5. listopadu 1991

východní Atlantik, jižně od Kanárských ostrovů

Dva muži plavali téměř bezhlučně. Oba zvedli své potápěčské masky vzhůru a pozorně pozorovali prostor kolem dokola. Nic, jen světlý obrys jachty *Lady Ghislaine* a jemné vlnky, které pleskaly o její trup. Bylo půl páté ráno, a přestože na východě ještě nic nenaznačovalo příchod svítání, oba věděli, že mají jen málo času.

Náhle zpozorovali, že se za okny tlumeně osvětlené salonní kajuty objevila temná postava. O chvíli později se otevřely dveře na zadní palubu a vyšel z nich muž zahalený do bílého županu převázaného páskem. Zjevně zmítaný neklidem postál několik minut u zábradlí na zádi. Zdálo se, že jej čerstvý noční vzduch nijak neuklidnil. Několikrát nervózně obešel zadní palubu kolem dokola, pak se náhle odtočil na patě a zase vešel dovnitř.

Muži ve vodě na sebe beze slova pohlédli. Starší z nich s obrysy obličeje rozmazanými maskovací barvou zvedl ruce nad

hladinu a poklepal na tvrzené sklíčko svých hodinek. Mladší muž přikývl. V naprosté tichosti se vydali směrem k zádi lodě. Pod nimi čekala pod hladinou nehybná a neviditelná miniaturní ponorka *Odyssea* pro dvojčlennou posádku. Před čtyřmi hodinami se s ní vydali na svou tajnou cestu.

Bylo to sice dlouhé sledování, ale nijak složité. Název „jachta“ *Lady Ghislaine* dost podceňoval. Pokud by ji vlastnilo nějaké rejdářství, označilo by ji spíše jako výletní loď. Měla pět luxusních palub, výtlak 430 tun a na délku měřila více než 50 metrů. Její bazén na horní palubě klidně pojal šest modelek převlečených za vodní panny nahoře bez a k velikému potěšení několika vrcholových manažerů z *Daily Mirror* už k tomu v minulosti jednou došlo. Dalo by se o ní říci, že patřila k dost viditelným terčům. Navíc naprosto nic netušícím. Její radar té noci nikdo neobsluhoval.

Lady Ghislain vyplula ve čtvrtek z Gibraltaru. Dva dny posádce trvalo, než s ní dorazila na Madeiru, kde zakotvila ve Funchalu. Operativci z Londýna tam na ni už čekali a pracovali na svých přípravách. Sledovali svůj cíl na pláž Desertas, kde se bez viditelné radosti věnoval koupání v moři, a později večer do Central Casina, kde prohrál něco málo přes 9000 liber sterlingů v Blackjacku.

V neděli jachta vyplula směrem k Tenerife a v deset dopoledne následujícího dne dorazila do Darcen Pesquera. Do hodiny vyplula znovu, tentokrát směrem na jih. Jejich cíl zůstal po celou dobu na palubě. To, že se vůbec neobjevil, nikoho nepřekvapilo. Mezinárodní sdělovací prostředky tou dobou objevily, co cíl londýnských specialistů již delší čas sám dobře věděl. Jeho obchodní impérium stálo na pokraji krachu. Švýcarská

banka, jejíž služby využíval, mu hrozila povoláním policejní jednotky vyšetřující podvody. Jeho věřitelé začali podléhat panice.

To byl okamžik, kdy Londýn povolal do stavu pohotovosti svůj dvoučlenný tým specialistů-potápěčů a letecky jej přepravil i s miniaturní ponorkou do Layounne na marockém pobřeží.

V pondělí večer se *Lady Ghislaine* znovu objevila v Santa Cruz. Samotný cíl se objevil na pobřeží, kde povečeřel v jídelně hotelu Mencey. Existoval návrh, aby se zásah proti jeho osobě uskutečnil přímo tam. Důvodem k tomu byly obavy, že by mohl nasednout do auta a odjet do Los Christianos. Na tamním letišti totiž doplňoval palivo jeho soukromý tryskový letoun Gulfstream, aby byl připravený vzít ho zpět do Londýna. Nakonec se zásahový tým stáhl a k velkému uklidnění jeho členů se cíl po večeři vrátil na jachtu a nařídil posádce odplout. V té době už bylo na palubě nainstalováno tajné sledovací zařízení. Od chvíle, kdy jachta opustila přístav, sledovalo její pohyb a prostřednictvím geostacionárních družic předávalo všechny údaje na velitelskou loď mise, vzdálenou pět mil odtud směrem na sever.

Konečný příkaz k akci přišel z Londýna ve 23.55 hod. Byla klidná bezměsíčná noc a okolo půlnoci ponorka *Odyssea* vyplula od velitelské lodi. Ponorku vyrobila na zakázku jedna firma na Floridě a pro speciální účely ji upravili na tajné základně na východním anglickém pobřeží. Měla na palubě zásobu 14150 litrů kyslíku a vysokokapacitní baterie jí umožňovaly doplout pod vodou až na vzdálenost 12 námořních mil (22,2 km) rychlostí dvou uzlů za hodinu (3,7 km). Patrně by nevyhrála žádné závody, zato byla výborně uzpůsobena ke

svému hlavnímu účelu – tajnému přiblížení k oběti. Dvanáct mil bylo mnohem víc, než činila ověřená vzdálenost k jachtě.

S využitím gumové přísavky upevnil mladší muž lano od ponorky k zádi jachty. Zdálo se, že nikdo z posádky nedrží hlídku. Možná, že samotný cíl nařídil, aby mu nechali horní palubu prázdnou k výhradnímu použití. Oba potápěči sňali ze zad nádrže s kyslíkem a spolu s regulátory je uložili do zvlášť k tomu účelu zřízených schránek za sedadly ponorky. Díky skvělému výcviku a letité praxi se přitom pohybovali naprosto bezhlučně.

Starší muž vyndal z pouzdra na opasku dvě magnetické přísavky. Spojovala je pevná šňůra a na ni zavěsil těžký batoh s vybavením a ploutve. Chvilku pozoroval, jak jeho kolega sundává svoje ploutve, a pak opatrně zahákl za zábradlí na zádi lehký vysunovací žebřík. Potichu po něm vystoupal nahoru. Pak otevřel batoh s vybavením a pečlivě, aby neřuknul kovem o kov, z něj vytáhl dva samopaly Heckler a Koch MP5. Rozložil u obou sklopné ramenní opěrky a pak jeden podal svému čekajícímu kolegovi. Téměř nehlučně do nich nasadili zásobníky na dvacet ran a natáhli je. Se zbraněmi připravenými ke střelbě se oba plížili po hladké lakované palubě z teakového dřeva. Uši měli nastražené kvůli sebenepatrnějšímu zvuku – krokům nebo otevírání dveří.

Cílová osoba se zachvěla chladem a přitáhla si koupací plášť úžeji k tělu. Právě zavolala nahoru na můstek a požádala o nastavení klimatizace o několik stupňů výše. Navzdory pozdní době bylo venku ještě dost teplo, ale v salonní kajutě se vzduch dost ochladil. Na spánek se mu zdálo příliš chladno, ale spánek byl přitom přesně to, co nejvíc potřeboval. Na pár hodin uniknout

od všeho toho tlaku. Od zoufalých obav z velkých dluhů, od neúprosného postupu vyšetřování finančních podvodů, od nevyhnutelného prodeje akcií pod cenou, který měl přivodit krach jeho impéria.

Stále sice ještě patřil k nejmocnějším mužům světa, ale dnes večer již věděl, že brzy přijde konec. Část jeho osobnosti si přála, aby tahle plavba mohla pokračovat do nekonečna. Jen moře, obloha a tichý hukot motorů. Věděl však, že všechno musí během několika hodin skončit. Místo toho by měl odletět do Londýna kvůli zoufalé poslední bitvě. Jako generál Custer, pomyslel si sarkasticky. A jak chudák dopadl.

Maxwell pomalu přistoupil k toaletnímu stolku. Podíval se na sebe do zrcadla a zkoumavě si prohlédl své vlasy. Od kořínků již znovu vyrážely šediny. Pod černě obarvenými kadeřemi se objevil centimetr ocelové šedé barvy. Dostane soud jeho skalp stejně jako jeho důstojnost? Už neexistovala téměř žádná naděje, že by mohl ještě něco zachránit. Pokud by měl štěstí, mohl by uniknout s pár miliony v kapse. Možná by mu zůstal i dům. A také nějaká auta. Peníze na živobytí? Pokrčil rameny. Už ho unavovalo stravování po lepších restauracích. Také měl spoustu pěkného oblečení ze Saville Row, v němž se musel ukazovat venku. Ale už nebudou žádné cesty vrtulníkem a žádné přátelské obědy s ministry v Pall Mall. Už neutichnou zasedací síně správních rad, když do nich vstoupí. Jen se tomu postav, říkal si pro sebe. Spíš tě čeká soud a možná dokonce vězení. Měl na svědomí věci, které nemohl obhájit žádný právník. Jen se k tomu postav čelem, opakoval si. Je po všem. Přichází konec hry. Král je udolán batalionem pěšců. Šach-mat.

Nebo ještě ne? Možná se mu jeho poslední zoufalý gambit ještě vyplatí. Možná mu ta nejdivočejší karta, s kterou kdy hrál, přinese vítězství.

Náhle zaslechl lehké zaťukání na dveře. Že by nějaký problém s klimatizací? Neřekl snad kapitánovi jasně, že si nepřeje žádné vyrušování. Unaveně se odebral ke dveřím.

Když otočil klíčem, dveře se prudce rozlétly a udeřily ho, až se zapotácel. V příštím momentu se opět zavřely a někdo jej vlekl zpět do místnosti. Pokusil se vzpírat, ale železné paže mu zkroutily ruce za záda. Pak se ozval praskavý zvuk a zády v oblasti ledvin mu projela strašlivá bolest. Prohnul se jako luk a zvedl se mu žaludek. Pokusil se chabě narovnat, ale ztratil přitom kontrolu nad svým močovým měchýřem a po nohou mu začala stékat teplá moč.

Zachvátila ho závrať způsobená bolestí a hanbou. V krku ucítil pachut' žluče. Pak klesl do sedu na postel. Župan se mu vpředu rozevřel, ale byl v takovém šoku, že se nedokázal zakrýt.

Dvě maskované postavy se od něj odtáhly doprostřed světle modrého isfahánského koberce. Maxwell si utřel slzící oči a mokrý nos rukávem županu. S údivem si povšiml, že oba narušitelé jsou oblečení v černých neoprenových oblecích a na prsou mají zavěšené automatické zbraně a další vybavení. Tváře měli pomalované maskovacími barvami ve stylu tygřích pruhů. Mladší držel v ruce nějaký typ elektrického paralyzéro.

„Pane Maxwelli,“ řekl starší muž, aniž by se v jeho očích objevil nějaký výraz. „Sed'te prosím klidně. Tohle je poslední varování. Pokud se pokusíte utéci nebo začnete volat o pomoc, velmi vám ublížíme. Abychom se tomu vyhnuli, klidně sed'te a odpovězte na mé otázky. Je vám to jasné?“

Robert Maxwell přikývl. Prvotní ponížení pomalu začal nahrazovat vztek. Přitáhl si župan těsněji kolem těla. Kdo sakra

byli tihle lidé? Měl ve světě spoustu nepřátel, ale žádný z nich by se k němu takhle nezachoval. Byli to snad Rumuni? Nebo Mossad? Rychle promluvil hebrejsky: „*Ma peruš hadaver haze?*“ Muži se po sobě nejistě podívali. Starší pokročil dopředu a prohlásil: „Pane Maxwelli, nemáme moc času. Potřebujeme, abyste nám zodpověděl pár otázek. A potřebujeme to hned. Myslím, že víte, kdo jsme.“

„Nemám tušení... a také tu nemám žádné peníze. Můžu vám dát své kreditní karty. Moje peněženka je támhle v kapse toho ...“

„Pane Maxwelli, vy víte, kdo jsme!“

Hlas zněl anonymně, ale bezpochyby šlo o rodilého mluvčího z Anglie. Lehký přízvuk naznačoval, že by mohl pocházet ze západu. Možná Bristol? Malinko se tam však ozývalo i něco jiného. Nejspíš z okolí ústí Temže. Mohli být z MI6? Určitě ne. Pokud by od něj tihle lidé chtěli nějaké informace, stačilo zvednout telefon a hned by je měli.

„Pane Maxwelli, jsem oprávněn vám sdělit, že pan Dietrich Wegner chce zpět svůj majetek.“

Zrovna tohle jméno. Po tolika letech. Šok z poznání, který proběhl mozkem Roberta Maxwella, byl horší než rána elektrickým paralyzérem. Byl prakticky mrtvý. Podíval se na ně a v tu chvíli věděl, že oni vědí, že on ví.

Maxwell svěsil ramena a mladší z mužů poznal, že ho opustila poslední chuť bojovat. Zasunul proto paralyzér za opasek. Starší muž rozepnul zip na vodotěsném pouzdru zavěšeném na krku. Ticho v salonní kajutě bylo navzdory přítomnosti tří mužů přímo hmatatelné.

Jak to provedou? Uvažoval Maxwell. Nemohou přece použít automatické zbraně. Nadělalo by to spoustu rámusu a museli

by pak zabít celou posádku. Jenže rychlý pohled na pomalované tváře obou mužů jej utvrdil, že by to v případě nutnosti zcela jistě udělali. Večer už budou na druhé straně Kanálu, patrně u televize a pár dobrých ležáků, sledovat souhrnné zprávy z fotbalu. Bože, pomyslel si. Jestli na světě existuje nějaká vražedná rasa, tak jsou to Angličané.

Samozřejmě věděl, co chtějí. Bylo mu jasné, co hledají. Uvažoval o zdržování a hraní o čas. Potom si však uvědomil, že čím déle bude celá šaráda trvat, tím větší nebezpečí hrozí ostatním členům posádky. Kdokoliv se objeví venku v okamžiku, kdy ti dva budou opouštět loď, bude bez milosti zastřelen. A pokud zemře jeden, musí zemřít i ostatní. Nesmí zůstat žádní svědci. Ne, bude lepší, když to půjde potichu a smrt se omezí jen na jeho osobu. Strach jej opustil. Jediné co zůstalo, byl údiv nad tím, že vše může takto skončit.

Starší muž pohlédl na hodinky a poté odhrnul záclonku, aby vyhlédl z okna.

Aha, takhle to skončí, pomyslel si Maxwelll. Moře. Žádný palec na jugulárku nebo výstřel s tlumičem. Jen chladná voda za svítání. A tihle dva anonymní vojáci jeho adoptivní vlasti, kteří ho vezmou do temnoty a konce všech strastí.

„Pane Maxwelli,“ opět promluvil starší muž. „Ještě než to všechno ukončíme, byl bych rád, abyste otevřel váš trezor a dal nám fotografie, které v něm máte uschované.“

Maxwell se ani nehnul.

Mladší muž zaregistroval Maxwelllovo váhání a pohnul rukou směrem k paralyzéro na opasku.

Maxwell se zvedl a těžce krácel po světlém koberci napříč kajutou. Sundal ze stěny obraz, na němž byl zachycený on sám jako „kapitán Bob“ ze *Soukromého očka*. Na klávesnici